

El castell de la pureza

Le Néant parti, reste le château de la pureté.

MALLARMÉ

En plena nit, vivim així: desperts.
La soledat de l'escurçó que mata,
el sangtraït de roses de l'estiu,
llum del revés a la finestralada,
cònica llum, com quan les assutzenes
volen collir la pala de la nit,
com quan el cel tortura la magrana,
el caputxó de l'aigua, al vent vermell.
Són del llampec les paraulades negres
i les veiem a l'horitzó de sarja.
Ulls de mussol té la claror del dia:
li taparem amb tant de foc la boca,
amb el midó li enterrarem la cara,
pell de moltó la carenada fosca;
l'animal viu al roquissar de perles.
Muntanya enllà, van els arximandrites
ataconant els ors de la llum copta,
tot recercant a l'endeví les aigües,
la pell de flam que els aires tempestegen.

Així vivim, com viuen els follets
o els focs follets, com la calamarsada
que només sap que és la voluntat cega
d'escampar el foc o l'aigua destructiva,
el do subtil de les paraules mortes,
per deixondir els qui no han mort encara,
el full d'estany, la matinada fosca,
entre el morir i el viure a esgarrapades,
com en el tall del tremp de la borrasca,
tot pasturant l'aiguat de les tenebres,
demà desperts i vius, xops de foscó,
però desperts en l'alba ataronjada,
sabrem mirar la cortinada groga,
el paradís pintat amb llum de laca:
en percaçant el meu desig, la lluna
s'ha agombolat al carritjar de l'ombra.
Tants homes morts per l'or d'una senyera
per una llum apòcrifa potser,
afusellats als claus de l'estelada.
Els comptarem un per un, empeltats
en un vestit de randa i sang resseca,
els comptarem com, de la nostra vida,
sabem comptar els instants: un xiprerar,
l'or del teixar, la llum baudeleriana,
com el segell de l'aigua de la poma,

com va morir Mercè Marçal al bosc,
l'ull del botxí tocant a can Bussana;
destralejant, els destralers del coure
escapçaran el rovell de la plata:
així sabem recollir la foscúria;
garbes de sol i feixos de fulgència.
Així rebem la collita del vespre:
de cara ens plou el murmuri dels morts,
és com el so, la fressa solitària,
batall trencat de campanars i fulles,
com el pintà Bernardino Luini
a la claror teatral de Lugano.
El senescal de les espases tortes,
el ferrador dels matxos de nit negra,
l'encaputxat del foc de les rajoles,
mestre fuster de les arbredes seques,
dels roquissars esllavissats de fòsfor,
quan despertats veiem morir les ones:
el burot cec de la duana d'ombra,
Der müde Tod, com el film de Fritz Lang,
amb la claror d'espelmes de retaule
com esculpint la mort feta de joies,
blanc cisellat en un penyal d'ivori,
alabastrí com de tisoires gòtiques.
Els homes van així per la riera:

els homes-peix, al rierol del foc.
Però veurem, dellà el foc, dellà l'aigua,
l'aigua del foc, el no-foc, la no-aigua,
l'aigua cremant en un poema nahua;
tots unitat són els estels contraris,
tots unitat al fogall del poema,
allò que és ens té desperts a trenc de dia,
el càntir d'or de les tenebres closes,
com el filat que es teixirà al matí,
tan cotonós com quan la nit espera
per definir la llum descompartida,
perquè sabrem deturar el cor roent,
l'or de la sal, la joventut de flama.

31.VIII.2012

(A *Emili Rosales*)